

lar höga, I klara hvarsen derpå t'en Begynte
 sig att löga: Hon klädde präktigt guldmode upp,
 på agarebergen, Och gjorde himlen klar och färd,
 I höga saphirskärgen.

8. Berörde sågellvådermen nu Med gull-luudd
 silfverterngen, För denna gyllne purpurbrud
 begynte till att lunga; Kristallskallan, som utdrö
 Demantklippan fulla, Hon vild sin klara upp-
 gångsmoder Med perleblöjor pulra.

9. Snunder hwart ett Kuggrigt träd Gråbårige
 sig dödade, Dem höjde sakt uppå sitt lund Och
 med sin mantel hölde, Och gaf dem nerkar utur
 gull, Och dem i kärlek lyfte; Med ett ord sagde:
 Den ort war full Af allt hvad dödet lifte.

10. Åh! sad' jag, rådde gubben! hvad En fälsk-
 het du mig ämnar? Jag är så hjertans nöjd och
 glad, Åre jag min sår har lemnat: Säg, får jag
 icke här med dig Vårdom en buffe lewa, Och
 uti himmelske nöje mig Inswepa och Inswespa?

11. Men han mig svarad: Läre, håll! Den
 här Kall bo och boaga, Han måste först på werl-
 dens håll Sjå odögden till röggas: Ty utaf alla
 du här ser, Är ingen, som ej lämpat, Den ene
 mindre, andre mer, Och henne förordlmpat.

12. Hårold jag pusad' ångsligt till, Men fick
 ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i en grilla,
 Och allt sår ljustig dwala; Emot oss kom en tår-
 ker part, Ett Gloras måsterröfke, Der Gudarne
 af feulen märk Ha' gjort ett sommarfångstke.

13. Der stodo lagrar i gewär, Och Kolbräde
 för solen, Derunder wepte rödda bår, Som pryd-
 de gröna jorden, Der stod en wattenfont och gråt,
 Och klara wattenet hödde; Ed war, sad' gubben,
 hennes sed, Den Carl den Föste dödde.

66. Man kan ej weta hwad det war. Hwarom de rasonera; Men skundom sägs den store Carl sig stiet alterera. Omföder kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga: "Hur" står det till, min Son och wdu?" Då hjerter står i låga."

67. "Äh, bagatelle! sad' han, min Far, Jag utaf ärrä brinner, Att se om Wärdet der upp' är Carl Och om han fransar winner; Jag will mig laga till, på opp, Wt borta några dagar, Och föra an min hietertopp, Så art . . . brakar."

68. "Kom, Sinclair, sad' han, kom, sål med, Wi sku' sê ro Kull präswa, Att brota nål, som ruttet trå, Och stöfwa Lazar söfwa?" Wår Sinclair genast färdig war, Höll tropp med stäfa frågor; Han tog en atr, som modig Carl, Och bblider sina plågor.

69. "Stinkt wäsen," sad' Kung Carl, "Kall bli, Grisk, bufsar uti Norden! Wå' sol och måne skall så si Jödrändring uppå jorden; Kom, Sinclair, lät oss här gå opp, Och genast så till förum, Och rida fring i fullt galopp På Maritis stinka forum."

70. Den Elfte tog den Solste satt, Nått som han Kull' marchera, Och sad': "min Son! Wi ha god natt Från werlden tag'; Än mera Om du nu Kulle komma här, Wot' ingen som dig fände? Ja hela wida Sweriges Län, Ell' tanfan på dig fände."

71. "Ärdöfrigt Store wår Mäg, din Bror Och Swägar, Fredrik Stare, Jödr allting omsora, så jag tror, Om du der stelsiwet wot, Så Kull' det wara alldei's ett; Du känner oss utifrån, Din Syster, derför' kom och stit, El' efter oro sika."

72. "Jag menar du må wara mått Af sika sura drufwot, Som hade knappt på thronen trädde,

86. Derpå fick jag strax se min hjord, Och
lamungarne snälla, Som dro wld sitt blomster-
bord, På samma rum och ställe. "Se nu," sad'
gubben, "kennar jag Dig der jag Dig från led-
de, Och glöm nu aldrig denna dag Ell' hwad
på honom skedde.

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka'
föe godt fölte. Jag bad'en säga mig sitt namn,
Men han mig det förddlade. Men skultra'd han
från mig igen, Jag stanna qwar och qwisstra',
Ellis denne min utlefde wån Urur mitt sigre tilltra'.

88. Se'n satte jag mig ned och gråt, Och sm-
lade den Råde, Att Sinclair så i hastighet Sin-
gaon sammanlade: Det war likwål en hurtig
kast, En krigsbuss och en hjelte, Som om ration
sät wara qwar, Med Ruthier wål spånnt bälte.

89. Åh! tänk hwar redlig Swenskt uppå Den
Herrens Swenska hjerta; Mång hjertes hjerta
blifwa må Wot hans en iten ära. Ja, tänk
uppå, hur' som han föll, Och hwem den geening
gjorde, Samt hur' han tyd i döden höll, Hwad
sagas iust ej borde.

90. Derför, I Hjeltar, som ha mod Och
hjerta utt bröste, Åh! hämnem Watsom Sin-
claires blod, Som Ruthier mordblisr öste; Rör-
dfrikt de jag städsf er Elagsifwen alla riber, Och
flutar nu, helst som jag ser, Wår sol i fluggan
fliber.

GS 1837

med den tappre och omistelige, men på sin
hemresa från Konstantinopel, i nesken af
Breslau, den 19 Juni 1739, för-
sättiligen mördade

Svenske Majoren wid Uplands Regemente,
den wälbörne Herren Herr
Malcolm Sinclair,
uppd de Huswa Gylseffa fälten i de ddas rife.
Berättadt af Herden Celadon, som af en
gammal oberant gubbe blifwit oförmo-
deligen dit. och dådanförd.

Bouffings,
trykt hos J. W. Bjørk, 1863.
—
København 2 W. Mante.

[illegible][illegible][illegible]

6

Fräckt' Elfsom på unga örnar; Hans syster näs-
war knipptes lakt, Som ramar uppå bidernar.

21. Hans korta hår, som kam'des opp, Afblå-
dade en krona, Som war åt en så duktig kropp En
jirriga hufvudbona; Hans armar, ben, wor' full'
af mera, Hans kuldror utaf sterka, Hans länder
wors liksom berg, Och marmoren i wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker rock, Af blide
passabelt kläde, Han hade elahudskyller och, Som
aldrig låg i tråder, Och handskar utaf samma slag,
Som länge på armen räckte; Tror knappt man
Gutten satt i lag, Den syster fragen räckte.

23. Ett spöck gehång, tre finger bredt, War
spänd på blida rocken; En gruslig pamp, den
mången sett Medsablada hela flocken, Satt dragen
illi en tredjedel I detta gula bälte, Och wille ut,
ge den sin del, Som trostaf denne hiet.

24. Ibland så steg han upp och gick Med si-
na stöfska skor, Som surro uti friskmans klä,
Och sådan blanka wore; Han hade sporrar uppå
dem, Och stora, att de passa Åt sådan fot och
fartalemt, Med sina kringlor hwasfa.

25. Sin gamla stora böga hatt, Den guldne
knappen prödde, Han på sin frönta hieska satt;
Se'n stanna' han och lydde, Huc såmpewakren
kuldrade, Och att guldrens slamma: Wan kunde
se, han undrade, Ho kom illi dödens ramrar.

26. Strax lädres blanka bören opp, En
Swensker lark framerddo, Med kluten, fargad
hietekropp, Dock minne inte rädde; Hans an-
sig' war med blod beklädd, Medsabladi, fram-
pödt, slaget, Och bröster, som hans hjerter dölit,
Och' gröfwa kött inaget.

27. Hans hjerter satt i blide klent, Han rofva

11

ndfvar, Och selas söga, hvar tar sitt Och o-
jemt byte idfwar.

53. "Jal men det wor' lust höra så De gam-
le tappre Götthar Ännu en gång med mod gå på
Och dela Karlafödar; Man menar, deras krus-
rök lår Kring werlden ännu lusta, Och ingen
är, som icke swär Sig kunna tio rusta."

54. Hans Majestät, tro såkert, att Om de
allenast singo Se Hans Majestäts durskärne
hatt, Det skulle dem så twinga, Att hela hiertat
upp och ned 3 bröstet skulle plocka, Och deras
sward, på Karlafod, Begära blod att dricka.

55. "Kung Stanislaus, låre! såg, Hur' är det
med hans lycka? Eda, wandrar'n än på ojemn
väg, På lyckans salika krocka? Eda, vill icke nå-
gon pudsance Mer uppå honom tänka? Har då
hans föi gjort allianse Med mökret, mer icke blanka."

56. Hans Majestät, han lefwer nöjd På ly-
kans sågde säte; Och tror man, han är söga bidd
Mer om sin krona tråda. Dock tårs jag intet
gerna se 3 öders dölda lagar: Han får denn'
än en gång, kånke, Om himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så tålets wld, Så hör-
des titet bullra, Och utför sönstren sågs derved
Helt många wagnar fulla. Man sporde genast
ho der war, Då blef wäkten swara: En gam-
la stor Ministerkar! Ät kommen här att wara.

58. En kom strax in, så audience; Hans sal
de snart afgjorde; Se'n slog han upp sitt reve-
rence, Höi hela kungaborden, Glad dervit ut, en
ann' kom in Och lår sitt hof agera! Så fermt,
att man des stolta mine Och slughet admirera."

59. Jo, hwart ett hof af Zaphers land Hår
hade en Minister, Som, med heli mynka Karlafod

med ett lod, Så att jag nödgad's falla; Min sid
for bort, mitt hjerterblod Och krafter bleswo alla.
47. Se'n högo de mig tem från tem, Rast
hjerat i mig pika; Man orsak har berömma
dem, Som, utan till att klida, Görmädde siur
mig thul Med eloswa pikoler; Den rostte lig-
ger ännu här För Swenska Tolf Caroler.
48. Och såledt jag ofskoldigt jag För ordn
miskändt blifwit, Jag har för samma tenn min
dag Och måst qvittera lifwet. Min sid war
ännu aldrig arg På Rokka Kejsarinnan; Dock
Ryosat mig som bilden och warg Handterat här-
utinnan.
49. Och uppå ett förrådligt sätt Man milt por-
trätet utstån, Så att det kunde falla lätt, Mig
så hwart jag anlände; Nu ha de då sin önskan
mått, Dock kan der mig hugswala, Jag wet, min
Konung detta stott Vår ofelbart bet . . . beklaga.
50. "Men Sincclair, hör!" den siste Carl Till
honom derpå sade: "Säg, fick du ei, som tap-
per Carl, Dig wärja för sll Rade?" Nej, sade
han, de rådmad' bort, Som tjuftwar, wapen mi-
na, Och gjorde se'n processen kort, Och glömde
mig att pina.
51. "Nu," sad' Kung Carl, "wi säga kan,
Der hjerligt og förrpjer, Att en så hurtig Carl
och man Så hårda tår brjer. Och straffe him-
len afwen den, Som åt ditt blod sig sågnar,
En' sände de mördare och män, En' dem för-
swarat, hägnari!"
52. "Men, a propos, håll, Sincclair, hörl Hur'
är med Preusska freden? Mån' tro i solket
hjerat de Till elden är förliden?" Nej, nei,
Hans Majestät, tro fritt, Sultan har härdö

det att nämna; Men glädes, att ej de förfent
 Rode himlen sådant nämna. Han hade spänd pi-
 stol i hand, Liksom han ville skuta; Men dödens
 hårda åtsnörda band Besatte'n förr att skuta.
 28. Han kallade på Swenskt maner, Då Run-
 gen nådigt swara; Och sad: "Wi känna intet
 Er, Hvem Kulle I väl vara?" Jag är, sad'
 han, en Swensk Major, Mitt namn är Malcolm
 Sinclair, Min själ nu noll af mig för, Från
 hierats wrår och winklår.
 29. "Hur," sade Rungen, "blef du dödd? Du
 tappre krigsbuss store! Du äst i blod så färgad
 röd, Liksom du slagad wore." Jo, saoe han,
 Hans Majestät! En oförskämd Västana Har så be-
 talat de trogna slåt, Jag gått för Sweriges Krona.
 30. "Jaså," sad' Rungen, "men här på: Hwar
 war du, när du dödde?" Ere mitt frän Vredslar,
 när en å lle mina ådror flödde. "Hvem mör-
 dat dig?" Ser Koffe män, Som stulo af mig
 lifswer; Had' jag sått tid, jag dem igen Skuld'
 snälla pilser afswet.
 31. "Jaså, då slåt wårt Swertag än Med
 Rossen uti stöwer?" Nej, Hans Maj'ät, han de
 war wån, Så sagde åminstion' blifwer. "Rej
 så! men hwar för slag had' du I Vredslar till
 att göra? Edg, Ku' wi tro, att Rejsarn nu
 Will sia på oss förföra?"
 32. Nei men! det dödes intet af; Mitt åfwen-
 rpe war detta: Jag för till Sultan i fullt trof,
 Min Konungs wärst förrätt. "Ack, Sultan!
 häw, häw, Sinclair häw! Gud' wänner, Earlår
 alla! Här är en Swensk frän weridens böw,
 Som mördat nödgars sälla."
 33. "Se hwar han står, och blodet ned I Rei-